

DE WOLF EN DE VOS.

ER was eens een wolf, die een knecht noodig had. Hij vond dat een vos daar het meest geschikt voor was; toen hij een vos ontmoette zei hij, dat die zijn knecht moest wezen. De vos had er niet veel zin in, maar hij moest het wel doen, want de wolf was veel sterker dan hij en zou hem opgegeten hebben als hij niet gehoorzaam was.

De vos deed dan ook alles wat de wolf verlangde, maar hij dacht wel: ik wou maar dat ik van die lastige baas bevrijd was.

Op zekere dag wandelden ze samen door het bosch, toen de wolf plotseling zeide: „Roodhaar, bezorg mij wat te eten, anders hap ik jou op.”

De vos antwoordde: „Ik weet een boerenhoeve, waar twee lammetjes grazen; als je daar trek in hebt, zullen we er een gaan halen.”

De wolf vond dat best en ze gingen op weg. Toen ze bij de hoeve kwamen, liep de vos voorzichtig vooruit; hij roofde een van de lammetjes weg en bracht dat aan de wolf. Die at het dadelijk op, maar hij had zoo'n honger dat hij dat eene lammetje lang niet genoeg vond, hij verlangde erg om ook

het tweede op te eten en haastte zich om het weg te halen. Maar hij was niet zoo voorzichtig als de vos. Het moederschaap bemerkte hem, en begon zoo hard te blaten, dat de boer het hoorde. Die begreep dat er onraad was; hij riep zijn knechts en die konden nog juist het lammetje uit de bek van de wolf bevrijden. Zij sloegen de wolf zoo ongenadig, dat hij huilend van pijn weghinkte en bij de vos troost ging zoeken.

„Je hebt mij een leelijk koopje bezorgd,” bromde de wolf. „Toen ik het andere lam wilde halen, werd ik door de boeren gesnapt en die hebben mij bijna doodgeslagen.”

„Dat komt van je gulzigheid,” zei de vos. „Was maar tevreden geweest met het eene wat ik je meebracht.”

De volgende dag gingen ze samen weer op het pad. De wolf, die trek kreeg in een hapje, zei: „Roodhaar, bezorg me wat te eten, anders hap ik jou op.”

„Ga maar mee,” antwoordde de vos. „Niet ver van hier staat een hut, en de vrouw is bezig met koeken bakken, we zullen zien dat we er wat van krijgen.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. De vos sloop om het huis heen en snuffelde overal, tot hij ontdekte waar de schotel met pannenkoeken stond. Hij nam er heel stil zes van af en bracht die bij zijn baas. „Dat is dunkt mij een lekker maaltje,” zei hij, en daarna sloop hij vlug weg.

De wolf had de zes pannenkoeken in een oogenblik opgegeten en vond dat ze naar meer smaakten. Hij wilde zijn knecht zeggen om er nog wat te halen, maar hij zag de vos niet, die weggeslopen was. Toen dacht hij dat hij ze ook zelf wel halen kon. Hij liep hard naar de hut en bonsde tegen de schotel aan, die op een stoof stond, zoodat de schotel er af viel en op de grond in stukken brak. Op dit geraas kwam de vrouw aanloopen, en zoodra zij de wolf zag, riep zij al het werkvolk te hulp. Ze gaven de dief een flink pak slaag, zoodat hij huilend en half lam weg moest hinken.

„Je hebt mij een slechte raad gegeven,” snauwde hij de vos toe; „die lummels hebben mij half dood-geslagen.”

„Je bent ook nooit tevreden en je wil altijd meer hebben, daarom loopt het zoo slecht met je af,” antwoordde de vos, maar de wolf vond dat een schrale troost en trok een scheef gezicht.

De derde dag kozen ze een andere wandeling. De wolf, die door het laatste ongeval slecht ter been was, had toch zijn goede eetlust behouden en zei op dezelfde bevelende toon als te voren tegen zijn knecht: „Roodhaar, bezorg me wat lekkers te eten, anders hap ik jou op.”

„Ik weet een goede voorraad,” antwoordde de vos. „Daar ginds woont een man, die heeft juist zijn koe geslacht. De kuip met vleesch staat in de kelder, en wij kunnen er gemakkelijk bij komen.”

„Goed,” zei de wolf. Maar hij had al gemerkt dat de vos er altijd goed af kwam en daarom voegde hij er bij: „maar wij zullen samen gaan, dan kan je mij te hulp komen als ik soms in de knel raak.”

„Heel best,” antwoordde de vos, en hij ging voor zijn baas uit, langs allerlei sluipwegen, tot zij eindelijk in de kelder kwamen. Er was vleesch in overvloed, en de wolf had zoo'n schik dat hij, die anders Izegrim genoemd werd omdat hij altijd zoo grimmig keek, er nu werkelijk vroolijk uitzag. Hij begon er gulzig van te eten; de vos liet het zich niet minder goed smaken, maar al etende gluurde hij aldoor rond en ook liep hij telkens naar het keldergat om te probeeren of hij er nog door kon.

„Wat loop je toch heen en weer?” vroeg de wolf, „je hebt geen oogenblik rust.”

„Ik moet toch een oogje in het zeil houden,” antwoordde de vos; „pas jij maar op dat je je niet verslikt.”

„Ik ga niet weg, vóórdat de kuip leeg is,” bromde de wolf.

Maar de boer had het vosje heen en weer zien loopen en kreeg een vermoeden dat het in de

kelder niet in orde was. Hij besloot er eens te gaan kijken. Maar zodra de vos de boer in 't oog kreeg, nam hij de vlucht door het gat en was weldra in veiligheid. De wolf wilde hem achterna, maar hij had zich zóó dik gegeten dat hij niet meer door het gat kon en halverwege bleef steken.

De boer was woedend toen hij zag hoe de dieven in de vleeschkuip hadden huisgehouden. Hij sloeg de wolf dood. Maar het vosje was blij dat hij nu voor altijd van zoo'n lastige baas verlost was.

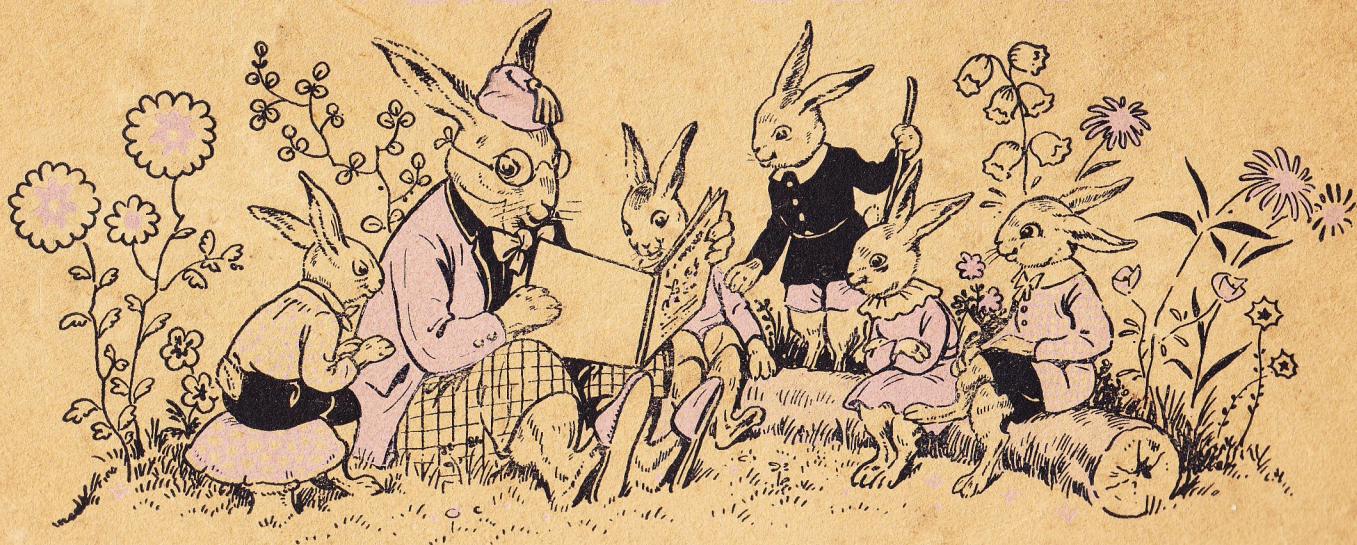

De wolf bleef halverwege steken.

Sprookjesboeken

van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORT MET PRENTIES VAN JAN WEGMAN

VIJFDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS AZIJN FABRIEK N.V.

— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIJFDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT